

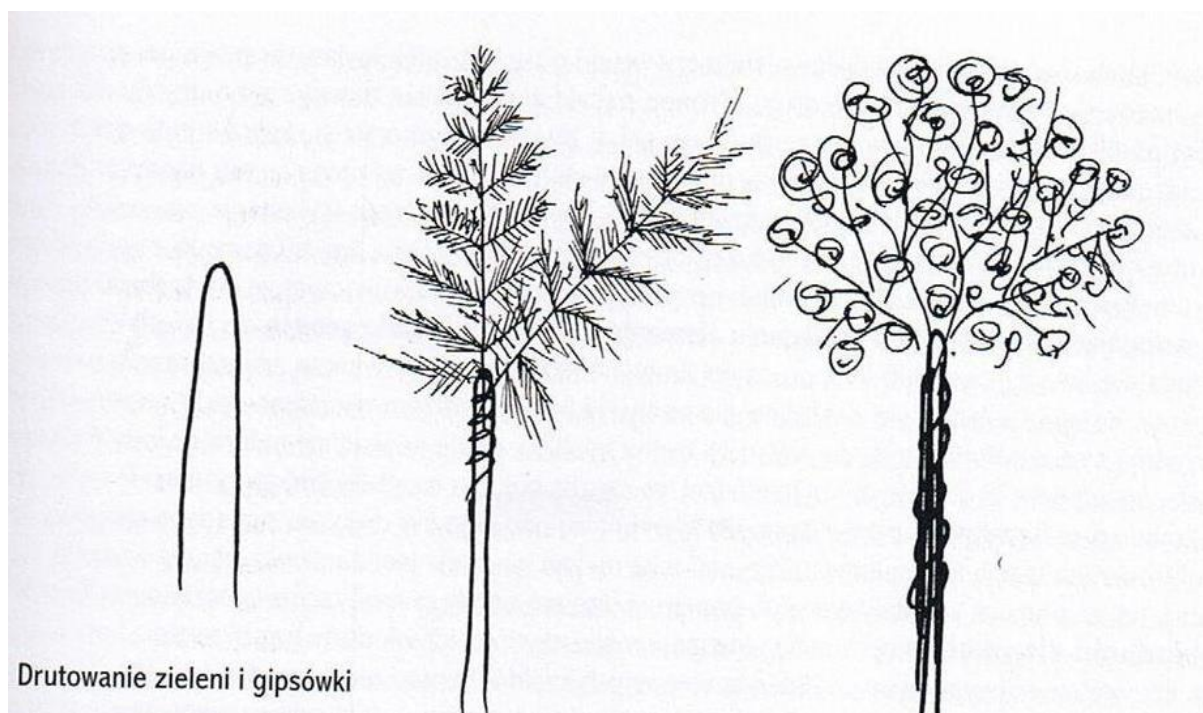
TECHNIKI FLORYSTYCZNE

1. Technika drutowania

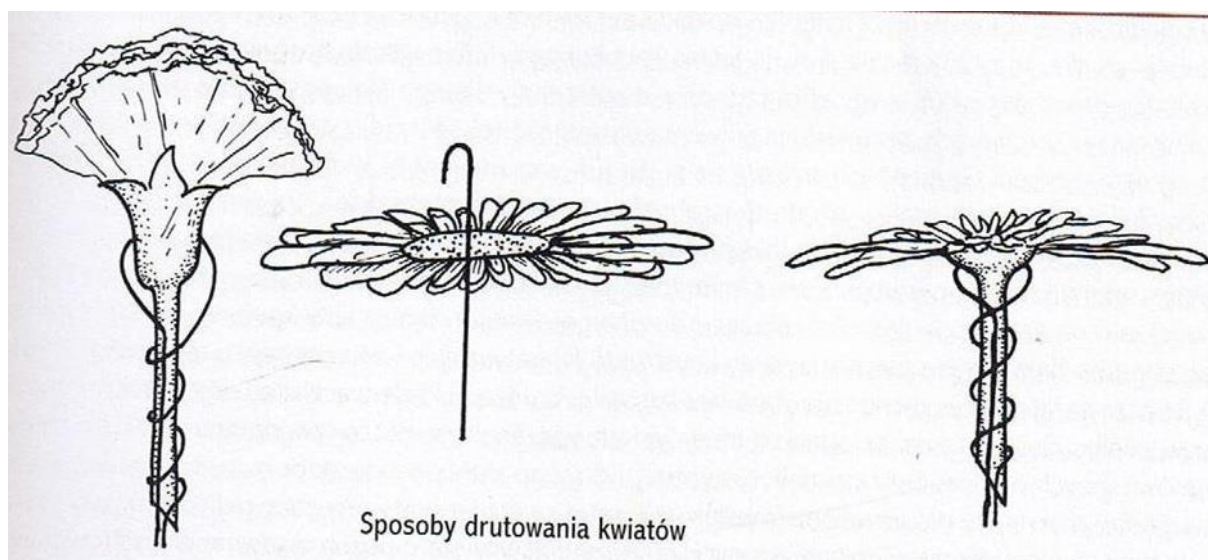
Technika drutowania ma na celu wzmocnienie i nadanie roślinom pożądanego kształtu oraz wydłużenie pędów zbyt krótkich do danej aranżacji (często drut całkowicie zastępuje łodygę). Drutowania wymagają także liście lub krótkie ogonki liściowe (użycie drutu pozwala na ich przedłużenie). Często też nieodpowiedni jest kąt nachylenia blaszki liściowej w stosunku do ogonka i rączki wiązanki – za pomocą drutu można ten kąt skorygować. W tym celu należy wybrać właściwą średnicę drutu, tak aby pełnił on funkcję wzmacniającą ale nie kaleczył zbyt mocno blaszki liściowej i rzeczywiście ją wzmacniał. Grubość ta zależy od cech samego liścia (jego długości, grubości i twardości. Liście cieńsze (np. bluszczu) nawija się na druty o grubości 0,5-0,6mm, a liście grubsze (np. fikusa, bergenii filodendrona) – na druty grubości 0,8-1,0 mm (cieńszy drut nie spełni swojej roli wzmacniającej).

Aby nawinąć liść sercowaty lub okrągły, należy wbić (od spodu drut w blaszkę liściową obok nerwu głównego, mniej więcej w połowie jej długości, po czym obydwie końce zagiąć w stronę ogonka liściowego, uzyskując kształt litery „U”, krótszy koniec drutu powinien wystawać około 1-2 cm poza dolną krawędź blaszki a dłuższym końcem należy ściśle owinąć kilka razy krótszy koniec drutu wraz z ogonkiem. **Jest to tzw. drutowanie liścia pętlą.**

Liście wydłużone drutuje się natomiast przez nawlekanie: właściwie dobrany drut umieszcza się od spodu równoległe do nerwu głównego, w sposób przypominający fastrygowanie (około 2/3 długości liścia), po czym zakreca się koniec drutu kilka razy na ogonku liściowym.

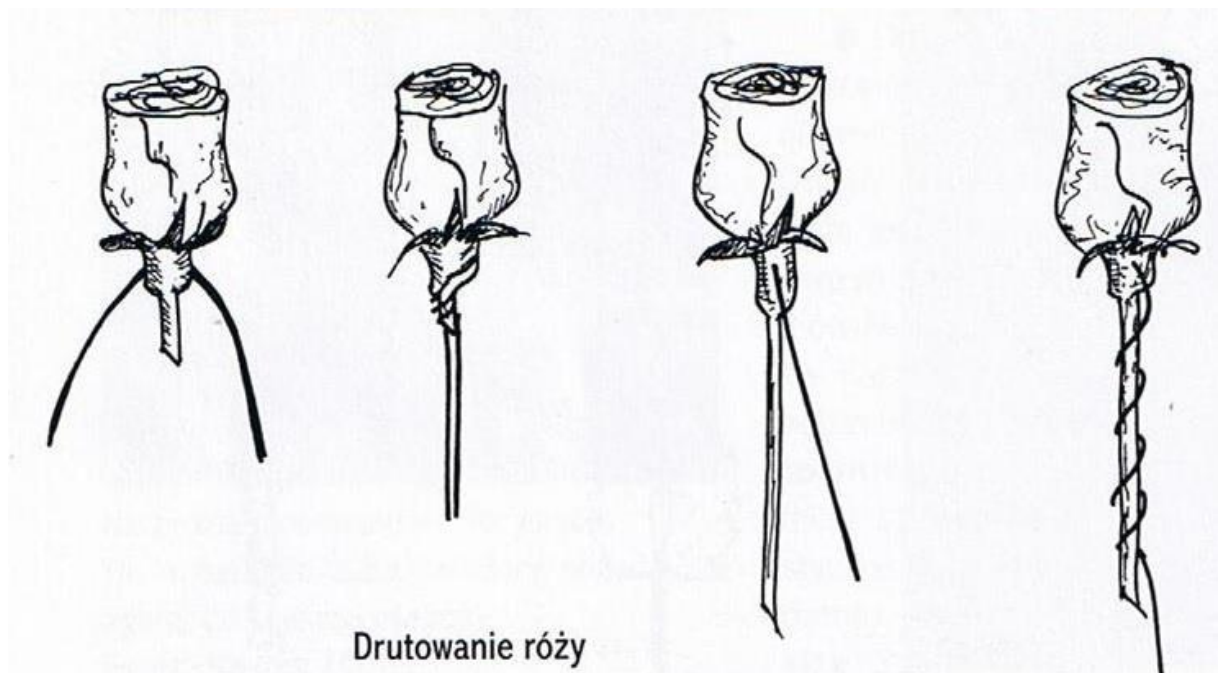
Sposób drutowania kwiatów zależy od sposobu osadzenia kwiatu na łodydze, typu i grubości łodygi, liczby kwiatów i pąków na pędzie przyrośniętych na długość pędu kwiatowego w wodzie oraz typu kompozycji. Najcieńszego drutu (0,5 mm) używa się do kwiatów i najdelikatniejszych łodyżek (np. szafirków, konwalii, stokrotek). Nieco grubszy drut służy do drutowania frezji - aby nawinąć ją na drut należy najpierw wykonać haczyk na jednym końcu, którym zaczepia się ostatni lub przed ostatni kwiat, następnie owija się drut wokół łodygi kilka razy, a na samym końcu wykonuje się trzy ściśle przylegające skręty. Gerberę i goździk można nawinąć na drut około 0,9- 1,0 mm wbijając jeden koniec drutu w kielich – nasadę kwiatu od spodu, a drugim dłuższym końcem owija się łodygę kilka razy i na końcu wykonuje się trzy małe skręty.

W łodygach pustych, takich jak u narcyza umieszcza się drut w środku w przypadku kwiatów ciężkich do jakich należą np. zwartnice, można zastosować jako wzmocnienie patyczki bambusowe (zapobiegają one łamaniu się łodyg, gdy kwiaty rozwijają się i stają się coraz cięższe). Aby zapobiec podwijaniu się nasady łodygi zwartnicy, przycina się ją na ukos lub owija taśmą klejącą w taki sposób, żeby nie utrudniać pobierania wody.

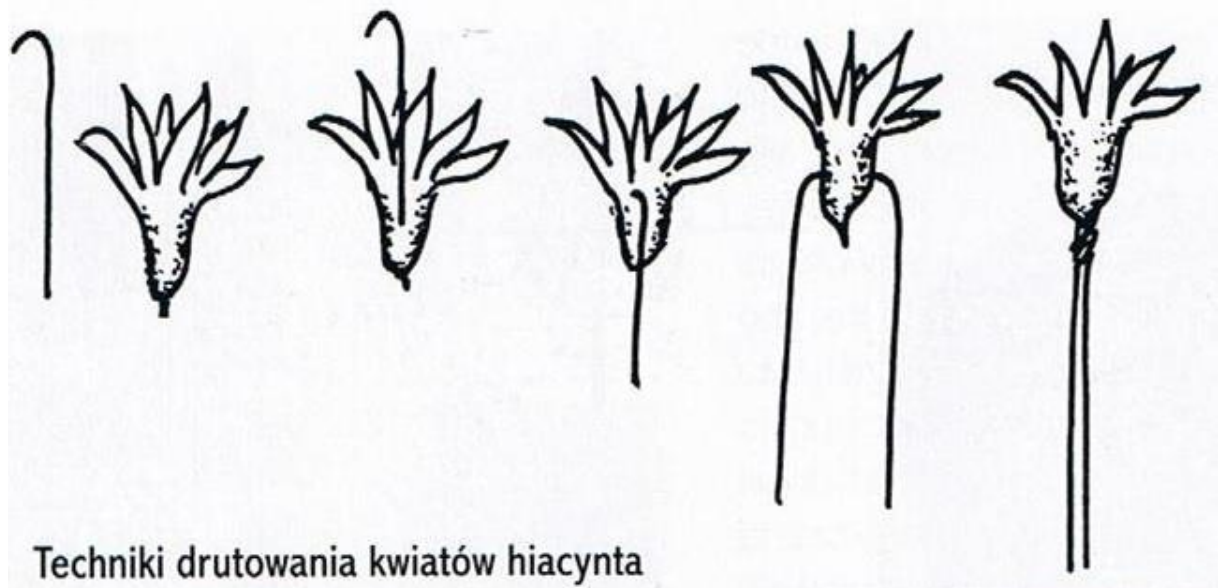
Tulipany i inne kwiaty rosnące na długość wymagają wykonania na końcu drutu poziomej pętli, umieszczonej wokół łodygi tuż pod kwiatem i owinięcia pędu, tak jak we wcześniejszych przykładach. Nawijanie kwiatów na druty – podobnie jak w przypadku liści – służy do ich wzmocnienia, utrzymania w pożądanej pozycji lub nadania odpowiedniego kształtu (szczególnie w wiązkach ślubnych). Technika drutowania pozwala również na wydłużenie lub zastąpienie naturalnej łodygi kwiatu lub ogonka liściowego.

Bardzo ważny jest dobór grubości drutu do funkcji, jaką ma spełnić i rodzaju materiału roślinnego. Kwiaty całkowicie pozbawione łodygi najczęściej przebija się drutem poziomo przez kielich (np. różę lub goździk), a następnie zagina końce drutu do dołu i skręcając je razem kilkakrotnie formuje rodzaj sztucznej łodyżki, którą zawsze należy zamaskować taśmą florystyczną.

Drutowanie róży

Kwiaty tworzące grona, wymagają wykonania haczyka, który, zaczepia się o jeden z kwiatków, a drugim końcem drutu owija się łodyżkę między kwiatami. Kwiatostany typu koszyczek (np. dendratema, chryzantem wrotycz, a także pojedyncze kwiaty – np. hiacynta) można umieścić na druciku, robiąc haczyk, który dwoma końcami wkłuwa się pionowo od góry w środek kwiatu, przebija go, po czym od dołu skręca się razem dwa końce drutu.

Techniki drutowania kwiatów hiacynta

Drobne pęczki zieleni także nawija się na drucik, robią niewielką pętelkę i skręcając dwa końce drutu ze sobą. Kwiatostany Hortensji, Kaliny i inne dzieli się na mniejsze grupki kwiatów i tak na wija na dość cienki drut (najczęściej stosując też haczyk). Pojedyncze storczyki – reguły na króciutkich szypułkach wymagają również wykonania niewielkiej pętelki z drutu, skręcenia końców drutu na łodyżce i owinięcia zieloną taśmą florystyczną.

W przygotowaniu przypinek, a także bukietów ślubnych np. do dekoracji prezentów, wykorzystuje się techniki drutowania, polegające na skręcaniu i dokładaniu elementów. W technice skręcania do kwiatu centralnego dokłada się kolejny kwiat lub liść, po czym druty na które są one nawinięte, skręca się razem w miejscu łączenia. Kolejno dokłada się następne elementy, przy każdym kroku skręcając druty razem (zawsze w tę samą stronę). Punkt łączenia powinien być w miejscu gdzie kończą się naturalne łodygi kwiatów a dalej są już tylko druty (gdyby było inaczej, to rączka bukietu mogłaby być za gruba). Po włączaniu do kompozycji wszystkich przewidzianych elementów przycina się druty na pożądaną długość (cażkami) i okręca się taśmą kauczukowa. Czasami taka rączka wiązanki jest za cienka, dlatego trzeba ją pogrubić np. za pomocą warstwy waty lub papieru i dopiero wtedy owinać taśmą kauczukowa.

Technika dokładania elementów polega na układaniu roślin nawiniętych na druty bez skręcania końców drutów. Pozwala to na wyjmowanie i dokładanie nowych kwiatów przed ukończeniem bukietu. W tej technice także wszystkie końce łodyg spotykają się w jednym miejscu – tam gdzie wykonuje się wiązanie (sznurkiem, rafią lub drutem), następnie dokłada się materiały uzupełniające i wykańczające przypinkę lub wiązanek, przycina się rączkę i owija taśmą kauczukową. Ponieważ druty służą do nawijania roślin w celu ich prostowania lub wyginania (zgodnie z potrzebą), dlatego maluje się je na zielono. Są one do nabycia w hurtowniach, przycięte na uniwersalną długość (około 40 cm) i pakowane w paczkach. Grubość ich mierzy się – jak już wspomniano w milimetrach od 0,5 do 2,0 mm.

Szynowanie polega na umieszczeniu dwóch krótkich drutów po zewnętrznych stronach łodygi, na tej samej wysokości, tworzących szynę, którą mocujemy do łodygi poprzez owinięcie zieloną taśmą florystyczną. Owijanie zaczynamy centymetr nad i kończymy centymetr pod drutami. To rozwiązanie pozwala na miejscowe dogięcie łodygi rośliny do odpowiedniego kształtu. **Szynowanie stosowane w bukietach okolicznościowych oraz bukietach ślubnych np. przy bukietach kaskadowych**

Z dość mocnych, stalowych drutów robi się tzw. HAFTKI RZYMSKIE – wygięte w literę „U”, które służą do przypinania do podkładu takich elementów jak mech lub liście. Można je kupić gotowe lub zrobić samemu z drutu o grubości około 1,0 mm, tnąc go na odpowiednie kawałki i wyginając. Są też druty cienki – na szpulkach (jak nici), służące do przygotowania wianuszków komunijnych i przypinek. Bardzo grube druty wykorzystuje się do konstrukcji florystycznych i do wyrobów pogrzebowych. Ciągłe jeszcze są w obrocie niepomalowane, zardzewiałe, brudzące i kaleczące ręce druty, którymi bukietarze posługują się przy sporządzaniu tradycyjnych wiązanek i wieńców pogrzebowych (bez użycia floretów i innych podkładów z gąbki florystycznej), do tego samego celu służą m.in. czarne druty (nie zbyt grube), nawinięte na drewniane kołeczki.

Od pewnego czasu druty przestały już pełnić funkcję wyłącznie techniczną, a stały się elementem dekoracyjnym. Pojawiły się druty w różnych kolorach, niekiedy bardzo śmiałych np. amarantowe czy fioletowe, co przy zróżnicowanych grubościach umożliwia ich różnorodne zastosowanie (można np. sporządzić aranżację tylko z drutu, szklanych fiolek i krótkich kwiatów bez zieleni). Różnobarwne, cienki druciki na szpulkach oraz tzw. druty

bulionowe (jeszcze cieńsze – dosłownie jak włos) służą do nawlekania na nie koralików i perełek oraz do mocowania pojedynczych zrolowanych płatków, drobnych owoców, piórek, kawałków szparagów, gipsówki. **Cienkie druciki na szpulach bywają wykorzystywane przy wykonywaniu biżuterii florystycznej z pędów mirtu.** Elementy te mogą np. zwisać na drucikach różnej długości z okrągłej wiązanki ślubnej, tworząc rodzaj efektownego „ogona”. Druty grubsze (nawet dwumilimetrowe), także różnobarwne, błyszczące i matowe, stanowią często ciekawe elementy zarówno konstrukcyjne, jak i kompozycyjne układu roślinnego (stąd niezbędne zaopatrzenie się w tzw. kombinerki, służące do skręcania drutów, ponadto w obcegi – do cięcia i wyginania gwoździ a także młotek – do wbijania gwoździ). **Przydatnym narzędziem pomocniczym jest także ZACIĄGARKA do drutu zwłaszcza przy wykonywaniu wszelkich konstrukcji z drutu stalowego.** Szczególnie przydatna okazała się technika drutowania z chwilą zastosowania fiolek, w których można umieszczać pojedyncze kwiaty w różnych miejscach (całkowicie niezależniem się od gąbki florystycznej). Najczęściej wykorzystuje się druty aluminiowe, ocynkowane (średnicy 1-2 mm) oraz cynowo ołowiane (2 mm) sprzedawane w zwojach, a także druty barwione: srebrne miedziane, bordowe, czerwone, niebieskie i fioletowe (te są najdroższe).

Wśród technik florystycznych wymienia się także metody które służą m.in. mocowaniu mchu za pomocą klamer zrobionych z grubego drutu, wykonywania uchwytów (także z drutu) do mocowania szyszek orzechów owocostanów lotosu, suszonych fragmentów roślin przyprawowych, świeżych owoców (np. patyczki wbite w jabłka, cytrusy, granaty, cebule) umieszczania świec w kompozycjach świątecznych przygotowania kokard i wstążek, a także wykonywania różnego rodzaju stelaży i konstrukcji do kompozycji.

2. Technika wiązania

Technika wiązania w pęczki pozwala na taki układ łodyg w bukietcie aby można było go postawić na płaskiej powierzchni. Przed przystąpieniem do samego związywania kwiatów trzeba je oczyścić z liści, kolców i bocznych pędów do wysokości, na której będą związywane. Sortując materiał roślinny, należy wyrzucić egzemplarze uszkodzone (złamane, zniszczone podczas transportu, z plamami od deszczu lub środków chemicznych). Bukiety układa się w ten sposób, że do głównego kwiatu, który stanowi oś pionową, dokłada się kolejne rośliny ale w taki sposób żeby łodygi się nie krzyżowały z pędem głównym w tym samym punkcie. Aby wiązanka prezentowała się właściwie z każdej strony, należy obracać ją i dokładając ukośnie kolejne linie, doprowadzić do równomiernego i regularnego ich położenia, powstaje tzw. Snop. Wykończeniem bukietu są najczęściej liście po dodaniu których (także dookoła osi głównej i na ukos) wiąże się kwiaty nad dłonią trzymającą je w tzw. PUNKCIE WIĄZANIA. Poniżej tego punktu pozostawia się łodygi długości równej wysokości bukietu. Prawidłowe wiązanie jest gwarancją, że wszystkie elementy bukietu pozostaną we właściwym położeniu.

Drugim typem wiązania jest **wiązanie równoległe**, polegające na łączeniu łodyg przylegających do siebie na całej długości. Rączka bukietu ma długość równą całości. Najczęściej używanym materiałem do wiązania roślin była i nadal jest **RAFIA** (naturalna beżowa lub barwiona, a obecnie także sztuczna tj. zielona półprzezroczysta cienka tasiemka za

szpulki). Wśród innych materiałów do wiązania można wymienić sznurki (jutowe, filcowe konopne, papierowe) a także różnorodne taśmy. Rafia jest jednak zdecydowanie najlepsza, gdyż podczas wiązania nieco się naciąga i dobrze ściąga kwiaty a przy tym nie rozciąga się trwale i nie powoduje poluzowania wiązania a w konsekwencji wypadania roślin z bukietu. **Rodzaj wykorzystywanego środka wiążącego zależy od rodzaju wiązanego materiału roślinnego np. do wiązania bukietu słoneczników wykorzystamy sznurek jutowy lub filcowy a nie wstążkę papierową.**

3. Technika z zastosowaniem gąbki florystycznej.

Najwygodniejsza z technik sporządzania kompozycji florystycznych, przy pomocy materiału wynalezionej w 1950r. (wcześniej zamiast gąbki używano mchu torfowca, w którym mocowano liście i kwiaty). Podstawową i najstarszą formą gąbki jest cegła, przeznaczona do układania kwiatów żywych. (Produkuje się także piankę która nie wchłania wody - do kwiatów suszonych i sztucznych. Kostki tej gąbki są szarozielone lub beżowo zielone, twardsze i mają więcej dziurek). Swoją popularność gąbka zawdzięcza niezwykle przydatnym cechom i dużej pojemności wodnej, właściwościom grzybobójczym i bakteriobójczym, dobrym cechom fizycznym, w tym przede wszystkim plastyczności, wytrzymałości i pożądanej sztywności. Dobra gąbka wchłania wodę i stopniowo oddaje ją kwiatom (ze złej gąbki woda wycieka) Taka jakość gąbki pozwala na wykonanie kompozycji wiszących, gdyż wypłynie z niej tylko nadmiar wody, a reszta pozostanie do dyspozycji roślin. Gąbki nie powinno zanurzać się w wodzie na siłę, powinna położona poziomo na wodzie, napisem do góry – sama zatonać w naczyniu (trwa to około 30-40 sekund) wtedy jest prawidłowo i maksymalnie nasączona. Działanie antybakteryjne i przeciw grzybicze gąbki polega na zabezpieczeniu końców łodyg przed wpływem szkodliwej mikroflory. Użycie gąbki zwalnia z konieczności codziennego podcinania kwiatów, wymiany wody i mycia naczyń. Jeżeli przytnie się właściwy kształt gąbki i jej wielkość (proporcjonalnie do naczynia), to wbite rośliny pozostaną w pożądanym położeniu (gąbka nie może być za mała i za płaska, gdy kwiaty przeznaczone do kompozycji są duże i mają grube łodygi). Pamiętać należy o właściwym zamocowaniu gąbki tak aby całość z kwiatami była stabilna. Producenci oferują gąbki o zróżnicowanej jakości, o różnych kształtach i różnych cechach. Poza standardową cegłą można kupić, duże bloki albo cienkie płyty, kule, stożki, serca, krzyże, formy zaopatrzone w zewnętrzne wzmocnienia (plastikowe podstawki i kratki) oraz inne. Najbardziej popularne to autocorso, autorondella, cylinder (z plastikowym kieliszkiem - do dekoracji stołu), garnet, floret, rakieta, mini deco (przypominające okrągłą poduszeczkę do igieł), tzw. table deco (wydłużone wąskie podstawki z gąbką – do dekoracji stołów), girlandy złożone z niewielkich walców w plastikowych kratkach (z haczykami do łączenia ich szeregowo). Do dekoracji najczęściej stołów służą formy znane pod nazwą primavera. Są to jakby wazony całkowicie wykonane z pianki, z tym że warstwa zewnętrzna jest specjalnie utwardzona i polakierowana więc nie przepuszczalna dla wody. Nasączenie wodą polega na wlewaniu wody do otworu w gąbce do momentu aż jej nadmiar zacznie wypływać. Osobną grupę podłoży stanowią wszelkie uchwyty z gąbką zwane mikrofonami, wykonywane są w nich głównie bukietki komunijne lub ślubne. Gąbka oprócz funkcji technicznej zaczęła

pełnić także funkcję dekoracyjną, korzystanie z barwnych gąbek stwarza wiele oryginalnych możliwości – szczególnie w szklanych naczyniach. **Do mocowania w gąbce cebul różnych roślin np. hiacyntów które stanowią element dekoracyjny posłużyć mogą patyczki szaszłykowe.**

Do mocowania gąbki służą tzw. **pinholdery**, są to plastikowe kolce skierowane ku górze z małą dziurkowaną podstawką w kształcie monety. Pinholder zaopatrzony jest w specjalną taśmę, wyglądającą jak zrolowana, spłaszczona plastelina, którą przykleja się do czystego suchego i gładkiego podłoża np. dna miseczki. Następnie na sterzące do góry kolce nakłada się kawałek gąbki (mokrej do świeżych kwiatów, suchej do sztucznych i suszonych). **Pinholdery można także wykorzystywać do mocowania świec w gąbce.**

4. Technika za zastosowaniem kenzanu.

Znacznie masywniejsza jest kolczatka metalowa tzw. kenzan, który po przymocowaniu do dna płytkiego naczynia służy do montażu roślin – bez gąbki. Przy małej liczbie delikatnych kwiatów kenzanu nie trzeba przyczepiać do podłoża (jest ołowiany i ciężki). W Polsce rzadko stosuje się kenzany jednak są bardzo popularne w Japonii.

5. Technika z siatką drucianą.

Siatka może stanowić stelaż do mocowania kwiatów w wazonach lub pojemnikach typu misa, donica, skrzynka. Należy wybrać siatkę o średnicy oczek około 2 cm i wykonać z niej lekko gniesiony kłębek, który umieszcza się w naczyniu w taki sposób, że częściowo wystaje ponad jego krawędź. Aby siatka nie zapadła się w trakcie wkładania roślin, można przełożyć na wylot przez oczka patyczki, których końce oprą się o krawędź naczynia (a które wyjmie się po ukończeniu aranżacji). W wyższych naczyniach można umieścić dwa takie kłębki siatki, jeden na dnie naczynia a drugi w górnej jego części. Stosowanie tej techniki pozwala swobodnie, wielokrotnie wyjmowanie kwiatów i ponowne wkładanie (w gąbce przy takim postępowaniu powstałoby wiele niepotrzebnych dziur). Ponadto do materiału roślinnego zanurzonego w wodzie można dodać odżywkę, łatwo też wymienić wodę. Wadą tej techniki jest ryzyko rdzewienia oraz narażenia się na skaleczenia o ostre brzegi siatki. W pojemnikach bez siatki można zastępczo użyć gęstej zieleni która jako wypełniacz posłuży mocowaniu kwiatów. Siatki metalowe produkowane jako galanteria florystyczna lub kupowane w sklepach budowlanych wykorzystuje się nie tylko jako materiał konstrukcyjny ale także jako dekoracyjny – szczególnie w wersjach barwionych na różne kolory.

6. Technika klejenia

Szczególnie przydatna podczas sporządzania kompozycji ślubnych, przypinek i małych obiektów dekoracyjnych, gdyż nie wymaga nawijania roślin na druty – więc jest stosunkowo mało pracochłonna. Wśród narzędzi wykorzystywanych do montażu elementów roślinnych coraz częściej wymienia się elektryczny pistolet do kleju, który rozgrzewa klej w lasce do wysokiej temperatury (od 90 do 170 °C). Poza możliwością sklejania pojemników z pistoletu korzysta się głównie przy wykonywaniu kompozycji z roślin suszonych i sztucznych. Pamiętać jednak należy, że rozgrzany klej rozpuszcza plastik a więc także plastikowe łodygi kwiatów (zwłaszcza te bez drutów w środku). Coraz większą popularnością cieszą się także kleje kolorowe (także złote i srebrne) – zwłaszcza do bardziej awangardowych aranżacji.

Do klejenia kwiatów stosuje się także ponad to Glue Spray – wodoodporny klej na zimno, można nim mocować materiał roślinny we floretach (głównie wyroby pogrzebowe i duże aranżacje okolicznościowe, także wiszące), w **autocorsach (służących do ozdabiania samochodów nowożeńców)** i wiązkach ślubnych mikrofonach. Florystom znany jest także klej na zimno (Adhesive, stosowany głównie do kwiatów świeżych np. przy wykonywaniu wianuszków, przypinek i korsarzy. Do mocowania elementów bardzo lekkich np. sizalu albo piórek, używa się kleju w rozpylaczu. Z luźno ułożonych warstw sizalu można za pomocą takiego kleju uformować kryzę lub kroton, które zostaną wykorzystane do dalszej aranżacji.

7. Technika tworzenia kompozycji w pojemnikach.

Najczęściej dekoracje kwiatowe (wszystkich rodzajów roślin) wykonuje się w specjalnie przeznaczonych do tego pojemnikach, które powinny zapewniać optymalne warunki do ich egzystencji (czasem też dalszego rozwoju – rośliny doniczkowe), niekiedy zastępując środowisko naturalne. Między naczyniem a rośliną musi istnieć szeroko pojęta harmonia, dlatego wymaga się od niego spełnienia zarówno funkcji zdobyczej, jak i technicznej. Z barwami kwiatów (przeważnie chromatycznymi) znakomicie harmonizują wszystkie od odcienie achromatycznych bieli, czerni i szarości. Oczywiście rozwijające się wzornictwo stale poszukuje nowych rozwiązań. Nigdy wcześniej florysta nie dysponował taką różnorodnością pojemników jak obecnie. (Jeszcze kilkanaście lat temu miejscem dla układów kwiatowych były przede wszystkim wazony, które stanowiły amfory, wazy rogi obfitości, wysokie misy uryny, walce, kielichy flakony formy kuliste eliptyczne prostopadłościennymi, wysokie, niskie gładkie i zdobione.) Niezwykle zróżnicowane jest także tworzywo, którego są zrobione naczynia. Może być to kamień szkło ceramika (surowa i szlifowana), porcelana metal plastik, materiały ogrodnicze: wiklina bambus, drewno (kora), papier (karton) i wiele innych. Materiałem na naczynie może być nawet воск – specjalność z Litwy. Za klasycznie dostosowane do roślin uważa się także naczynia ceramiczne; zrobione z glinki wywołują wrażenie więzi z glebą czyli źródłem życia. **Sadząc rośliny w pojemniku ceramicznym należy pamiętać o warstwie drenażu która odprowadzi nadmiar wody z sąsiedztwa korzeni co zapobiegnie ich gniciu.**

Na potrzeby florystyki wyróżnia się kilka grup tzw. ceramiki szlachetnej:

- Wyroby gliniane (o porowatych, przepuszczalnych ściankach)
- Wyroby fajansowe (o ściankach białych, nieprzezroczystych, porowatych, powleczonych glazurą),
- Wyroby kamionkowe (ze szczelinami barwnymi ściankami o szorstkiej powierzchni)
- Wyroby porcelanowe (o ściankach szczelnych, nieprzezroczystych białych)

Niewątpliwym urozmaiceniem aranżacji są naczynia metalowe. Niejednokrotnie są to szlachetne wyroby artystyczne o dużej wartości. Florystyci chętnie sięgają także po miedziane garnki, cynowe kubki, kufle i dzbany oraz mosiężne misy i talerze. Duże możliwości wzornicze daje blach jeżeli dysponuje się sprzętem do cięcia i łączenia kawałków, można wykonać we własnym zakresie każde naczynie. Najefektowniejsze są te najprostsze które nie konkurują z kwiatami. Częstym zjawiskiem chętnie stosowanym we florystyce jest zmiana funkcji przedmiotu wykorzystywanego do tej pory w życiu codziennym. Tradycyjny wazon zastępowany zostaje garnkiem do kiszenia ogórków, starą cukiernicą formą do pieczenia, stare beczki, umywalki, zlewy a nawet koła drabiniaste. Okazuje się że w dzisiejszych czasach naczyniem może stać się wszystko nawet wydrążona dynia czy arbuz.

Niezmiernie ważne w doborze naczyń jest ich właściwe dopasowanie do okoliczności i ile kompozycja z dyni będzie wyglądać świetnie podczas przyjęcia w ogrodzie o tyle niestosownie będzie się prezentować na stole zastawionym kryształami. Najwięcej zastosowań – ze względu na swoją transparentność (przezroczystość) oraz różnorodność form i wielkości – stwarza niewątpliwie szkło.

Osobną wręcz niezastąpioną grupę naczyń są kosze i zróżnicowane wyroby z bezlistnych pędów. W nich powstają wdzięczne wiosenne aranżacje z kwitnących roślin cebulowych, stroiki wielkanocne, a także kompozycje klasyczne (ponadczasowe), oraz kosze kwiatów i kosze teatralne. W wyrobach tych coraz częściej tradycyjną wiklinę zastępują pędy brzozy leszczyny wierzby i derenia. Popularne są także kosze, łubianki wyroby importowane z liści bananowca i fragmentów sztucznych roślin egzotycznych.

8. Technika z wykorzystaniem świec dekoracyjnych.

Do galanterii kwiatowej zalicza się także świece, których jest wiele typów, od tradycyjnych stołowych przez walce, kule, stożki aż do tzw. tea-lightów (małych świeczek w metalowych foremkach, stosowanych w podgrzewaczach napojów). Świecie najczęściej wykorzystuje się do kompozycji Bożonarodzeniowych. Jeżeli są to formy o dużej średnicy podstawy, trzeba zaopatrzyć je w bolce, którymi wbije się je w podłoże. Najczęściej jest to gruby drut, który należy zagrzać na płomieniu na następnie wcisnąć w świecę (inaczej świeca pęknie) Do bardzo grubych świec wkłada się po dwa i więcej takich bolców, żeby mocno tkwiły w kompozycji (np. w wieńcu adwentowym) Stabilność świecy w wyrobie lub kompozycji jest bardzo ważna, dlatego czasami zatapia się w świecy długie haczyki, których wystające końce przebijają podkład (np. wieńca) na wylot, pod spodem zagina się je pod kątem 180° i wbija ponownie w podkład od spodu. Można także do świec przymocować taśmą wodoodporną kilka patyczków, których końce wbije się w podkład (jeżeli nie zamocuje się ich zbyt głęboko, to można uzyskać efekt wydłużenia świecy, trzeba tylko potem zamaskować tę konstrukcję). Świeczki najcieńsze tzw. Ołówkowe ostrzy się jak kredki a świeczki typu tea-light przykleja się do podłoża. Do świec stołowych można zrobić konstrukcję z drutu lub kupić gotowe podstawki montażowe. Z plastiku wykonane są małe zielone formy do obsadzania świec **tzw. candlekolder**, każda taka forma zaopatrzona jest od dołu w krótki ostry stożek, którym wbija się ją w podkład (gąbkę lub wieniec) a od góry w otwór na świecę. Tak obsadzone świece można wymieniać po ich ewentualnym wypaleniu. W bezpośrednim sąsiedztwie świec nie należy umieszczać roślin ani fragmentów dekoracji, tak żeby nie spłonęły lub nie uległy uszkodzeniu z powodu przegrzania.